

*De Bergbouwers
van
Metis Bidek*

Boek 1

Olivier Sted

*De Bergbouwers
van
Metis Bidek*

Boek 1

Olivier Sted

© 2017 Olivier Sted
© 2017 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive
Foto personage: Tithi Luadthong/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt

Eerste druk, maart 2017
ISBN 978 94 6308 082 8
NUR 334

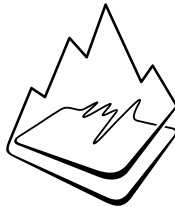
www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
www.artbooksshop.com

*De Bergbouwers
van
Metis Bidenk*

Boek 1

Olivier Sted

Voor Willy & Riet

Proloog

Boven zijn bureau hangt een wolk van snippers. Stukjes papier die in de luchtstroom van de omgevallen tafelventilator wervelen en meteen als hij binnenkomt alle aandacht naar zich toe trekken. Hij ziet zijn hamsters af en aan lopen om de snippers te verzamelen. Achter zijn pennenbak maken ze er een nestje van. Het is niet zomaar papier. De map waarin hij zijn aantekeningen bewaart, ligt open en is leeg.

Leeg. De deurpost waar hij met beide handen steun tegen zoekt, voelt aan als ijs. Zijn geschiedenisproject. Hij was eraan begonnen toen hij op school zijn eerste geschiedenisles had gekregen. Na dat lesuur wist hij het: hij ging zijn eigen historische naslagwerk schrijven. Dik en boordevol informatie, net als de boeken die achter in de klas stonden. Weetjes over wie er welke oorlog had gewonnen en wat ze hadden veroverd, hoe Metis Bidenk van een herberg op een kruising tot de grootste stad van de Natie was gegroeid, over de uitvinding van de radio, de aanleg van het buizenpostsysteem. Hij had zijn vader en moeder met vragen bestookt, daarna zijn opa en oma. Vervolgens was hij naar de bibliotheek gegaan en terwijl zijn vriendjes buiten voetbalden, had hij met zijn neus in de boeken gezeten. Weekenden lang had hij, teruggetrokken in zijn slaapkamer, alles wat bruikbaar was overgeschreven in zijn map en toen de informatie uit de boeken was uitgeput, had hij mensen geïnterviewd die van de geschiedenis van de Natie hun werk hadden gemaakt.

Uit alle macht probeert hij zijn handen van de deur-

post los te trekken. Hij heeft van zijn moeder geleerd dat je netjes moet zijn tegen anderen, dat je met twee woorden moet spreken en dat je niet mag vloeken. Zelfs vloeken met twee woorden is uit den boze. Maar nu stuift hij schreeuwend zijn kamer in en maait de ventilator en de hamsters van zijn bureau. Het is al te laat. Van zijn aantekeningen, waarvan de beestjes de bladeren tussen de draaiende ventilatorwieken hebben gelegd, is niets leesbaars meer over.

Deel I

Stormloop

De lentezon priemt via de opengewerkte koepel de hal binnen en zet de muren van de zijbeuken in een verblindend licht. Hoewel Kay zijn zonnebril op heeft, doet de felheid zijn ogen tranen. Hij knippert ze droog, zet zijn capuchon af en loopt de hal binnen.

Normaal is het op dit uur nog niet zo druk op de universiteit, maar het is vandaag geen gewone dag. Alle studenten uit Metis Bidek hebben zich in de centrale hal verzameld. Kay knikt even naar zijn vrienden die onder de galerij staan. Ze zijn, net als de andere groepjes die zich hebben verspreid door de hal, druk met elkaar in gesprek. Het is vanwege het nieuws dat de Raad gisteren naar buiten heeft gebracht, anders zou hij het geroezemoes onder het koepelvormige dak gezellig hebben genoemd.

Kay baant zich een weg door de groep studenten die zich voor het mededelingenbord heeft verzameld. Hij krijgt wat wrevelige blikken toegeworpen. Overal om hem heen brengen de studenten elkaar op gedempte toon op de hoogte en al voordat hij binnen leesafstand van het pamflet is, weet hij wat erop staat.

De Raad rekruteert studenten. Hij had hierover al een vermoeden toen hij vanochtend zijn appartement verliet. Voor iedereen die gisteren de radioberichten gemist had, stond in de ochtendkrant een summiere aankondiging.

Alle studenten die zich vanochtend in alle vroegte verzameld hebben, zijn hier niet gekomen in verband met colleges. De komende paar uur zijn er nergens colleges, noch in Metis Bidek, noch in de andere grote steden van de Natie. Voor de studenten die zich voor de rekrutering aanmelden, heeft de Raad op alle hogere opleidingen een reeks nieuwe vakken geïntroduceerd die ze kosteloos kunnen volgen. Deelname is geheel vrijblijvend, maar Kay verwacht dat bijna alle studenten er gebruik van zullen maken.

Hij baant zich een weg naar de achterzijde van de hal. Volgens het pamflet kunnen geïnteresseerden zich inschrijven bij de balie waar ook de uitgifte van de dictaten is.

Paul wil net de deur naar het universiteitsplein openen als Olof hem inhaalt en dit voor hem doet.

‘Je hebt je al opgegeven?’

Paul laat zijn vriend de dictaten zien die hij bij de uitgiftebalie heeft meegekregen. Dit gaat wat onhandig omdat hij onder zijn andere arm een metalen cilinder draagt. ‘Jazeker. Zou jij ook moeten doen.’

Olofs blik staat bedenkelijk. ‘Je weet hoe ik erover denk.’

Paul grijnst en laat de cilinder met één kant op de grond glijden. ‘Als je de bangerik blijft uithangen, dan kom je nergens, hè. Vooruit, spring eens in het diepe.’

Olof zwijgt. De ogen achter zijn brillenglazen zwerfen onrustig heen en weer tussen de dictaten en de metalen buis. ‘Het gaat nu toch gebeuren, hè?’ brengt hij uiteindelijk uit.

Paul leunt op de cilinder en knikt. ‘Yep, de Raad

gaat gelijk krijgen. Er is een oorlog in aantocht. Maar maak je geen zorgen, er ligt een plan klaar. Alleen zal de Raad daar alle hulp bij kunnen gebruiken.' Hij wacht totdat Olof zijn blik heeft losgemaakt van de dictaten en hem aankijkt. 'Daarom zou zeker jij er goed aan doen je ook voor die nieuwe vakken op te geven,' zegt hij ernstig. 'Dat is beter dan aan de zijlijn te blijven staan en je tijd te verdoen met het bedenken van allerlei doemscenario's.'

Olof kijkt stuurs het plein over. Er zijn meer studenten naar buiten gekomen. Velen hebben boeken onder hun armen, enkelen ook een metalen cilinder.

'Bovendien, die lesstof is helemaal gratis. Dat zou jou toch moeten aanspreken.' Paul toont zijn vriend nog een keer de kافت van het voorste dictaat. 'Hier, moet je zien. Ik wist niet eens dat ze op de uni dit soort exacte vakken gaven.'

Olof staart uitdrukkingloos naar de boeken. Paul weet dat er op dit moment een grote innerlijke strijd bij zijn vriend gaande is. Hij tilt zijn hand van de cilinder en wil Olof een speelse duw tegen zijn schouder geven. De metalen cilinder blijkt echter minder stabiel te zijn dan hij dacht.

Olof weet de koker op te vangen voordat deze op de stenen klettert. 'Wat is dit eigenlijk?'

Paul haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Bij de balie wisten ze er niets zinnigs over te zeggen.' Opgelucht ziet hij dat Olofs bezorgdheid plaats heeft gemaakt voor de voor hem zo kenmerkende nieuwsgierigheid. 'De nieuwe vakken beginnen morgen pas, dus we zullen tot die tijd geduld moeten hebben.'

Kay duimt tevreden door een van de dictaten. Na zijn bezoek aan de uitgiftebalie heeft hij de schaduw van de galerijen opgezocht. Het is in de centrale hal een stuk rustiger geworden. De meeste studenten zijn na hun inschrijving naar buiten gelopen. Volgens het rooster dat hij heeft meegekregen beginnen de nieuwe lessen pas morgen, maar hij kan zichzelf er niet van weerhouden alvast een blik in de boeken te werpen. Structurele geologie, stratigrafie, mineralogie, grondmechanica voor de mijnbouw. Kijk, daar heeft hij wat aan. En zo te zien belooft het een stuk dieper op de stof in te gaan dan hij van de colleges op de uni gewend is.

Tevreden kijkt hij op. In de hal zijn alleen nog Albino's aanwezig. Ze hebben allemaal een plekje opgezocht tussen de steunberen die de zijbeuken van de hal bevolken. Hij hoort geritsel van pagina's en af en toe wat verrast gemompel. Glimlachend legt Kay het dictaat op het stapeltje boeken dat naast hem op de stenen bank ligt. Hij laat zich tegen de koele muur zakken.

Toen zijn vader hem voor de eerste keer meenam naar de aanleg van een nieuwe gang, was dat het moment geweest waarop hij besepte hoe belangrijk de zuiver witte haren van zijn familie waren. Hoewel de gang onverlicht was en ze niet meer dan een kleine lantaarn bij zich hadden, zorgde de reflecterende werking van zijn kapsel en dat van zijn vader ervoor dat de rotswanden om hen heen in een zachte zilverachtige gloed baadden. De weldadige koelte, de cadans van stemmen en gereedschap in de verte en de voortkabbelende schaduwen om hem heen, het werkte betoverend. Hij voelde zich gelukkig en veilig. Beter dan dit kon het niet worden.

Nog vrij plotseling stonden ze in een ruime grot waarin tientallen Albino's aan het werk waren. Hoewel elke werknemer verplicht was een helm te dragen

en de doorzichtige delen ervan in die dagen kleiner waren dan tegenwoordig, reikte het zacht golvende licht tot in alle uithoeken van de stenen zoldering hoog boven hen. De van het vocht glinsterende stalactieten, de stralen gruis die hier en daar uit de zoldering neerdaalden, alles baadde in een feeëriek schijnsel. Vanaf die ochtend, te midden van het geluid van steenzagen, de geur van stof en kalkwater en de druk van zijn vaders handpalm tegen de zijne, stond zijn toekomst vast. Ook hij zou in het uitgestrekte ondergrondse gangenstelsel gaan werken. Hij zou meehelpen met het graven en onderhouden van de gangen, de uitbreiding van het ondergrondse netwerk van treintjes en de infrastructurele coördinatie rondom de schachten voor de grondopslag. Misschien lukte het hem zelfs bij de selecte groep van Albino's te komen die het buizenpostsysteem onderhield.

Hij strijkt met zijn hand door zijn haren en kijkt hoe de lichtvlekken op de plavuizen meedansen. Die nieuwe vakken gaan zijn toekomstige carrière een flinke boost geven. Hij kan alleen de houten stok die hij tegelijk met de boeken heeft gekregen niet plaatsen.

Ook Dora heeft zich ingeschreven. Eigenlijk was ze het niet van plan, maar ze had de hele ochtend al een onbestemd gevoel gehad dat ze verplicht was het wel te doen. Verplicht aan wie? Aan haar medestudenten? Omdat ze moet gehoorzamen aan de ongeschreven wetten van de samenleving? Onzin. Zelfs als een oproep rechtstreeks van de Raad afkomstig is, dan nog mag elke inwoner van de Natie zelf beslissen of hij er gehoor aan geeft. Van een paar van haar vriendinnen

heeft ze gehoord dat zij niet van plan zijn zich in te schrijven en ze heeft niet het idee dat zij zich daardoor buitengesloten voelen. Al hadden ze wel allemaal een geldige reden. Stages aan de andere kant van de planeet en zo.

Veel studenten lopen rond met nieuwe dictaten, sommige zelfs met een lange houten stok, andere met een metalen buis. Zij is na het lezen van het pamflet ook meteen haar spullen gaan ophalen, maar ze heeft alleen boeken en dictaten meegekregen. Geen stok en geen buis. Voor de zekerheid heeft ze nagevraagd of die boeken echt alles waren wat ze behoorde te krijgen. Ze was Dora Sellenkes, derdejaars ethologe? Dan klopte het. Geen gereedschap, alleen boeken. Deze boeken.

Bij het doorbladeren van de lectuur heeft ze een ongerust gevoel gekregen. Ze heeft geen idee waardoor het komt, maar de onderwerpen van de lesstof geven haar het onwezenlijke gevoel dat zij zelf het gereedschap is.

Het kost Paul tijdens de middagcolleges behoorlijk wat moeite om zijn aandacht bij de les te houden. In de pauze zoekt hij meteen een bankje achter de struiken op. Hij gaat zitten en legt de stalen cilinder op zijn schoot. Onder zijn handen voelt het ding koel aan.

Net als zijn vrienden is hij nerveus over wat er de komende weken gaat gebeuren, maar anders dan Olof is hij verre van ongerust. Hij heeft er zin in. Zijn vingers glijden over de verdikking die aan één uiteinde van de buis zit. Op het eerste gezicht zijn er geen verdere oneffenheden zichtbaar, maar Paul heeft al opgemerkt

dat er in het metalen oppervlak een netwerk van fijne naden zit, dat hij alleen kan zien als hij de buis onder een hoek in het zonlicht houdt. De naden lopen door over de verdikking en komen op de kopse zijde samen in één punt. Het is alsof de cilinder uit verschuifbare plaatjes bestaat, maar hij heeft er nog geen beweging in kunnen krijgen.

Aan de andere zijde is de cilinder open. Paul bevoelt de dikke metalen rand rondom de opening. Hé, daar zit wel beweging in. Het metaal onder zijn duim geeft mee en zijn onderzoekende vingers trekken een aan twee zijden vastgemaakte beugel omhoog. De zorgvuldig weggewerkte strip lijkt op een handvat, maar kan dat eigenlijk niet zijn. De buis zou over de grond slepen als hij het ding zo meedroeg. Hij beweegt de scharnierend bevestigde greep een paar keer op en neer. Er gebeurt niets.

Hè, zit hij weer te neuriën. Dat doet hij wel vaker als hij geconcentreerd met iets bezig is. Hij laat de cilinder met één zijde op de grond glijden en richt de opening naar de zon. Daar zit iets, op de bodem. Onder in de buis zit nog een handgreep. Een warm gevoel trekt via zijn nek tot onder zijn haren als hij behoedzaam zijn hand naar binnen steekt. De binnenwand aftastend schuift hij zijn arm steeds verder de buis in. Als er aan de binnenzijde al naden zitten, dan voelt hij ze niet. De rand van de cilinder duwt tegen zijn oksel als zijn vingers zich om de handgreep vouwen. Hij probeert of hij het handvat omhoog kan trekken. Dat lukt niet. Het zit muurvast. Draaien dan. Ook niet, geen beweging in te krijgen. Kantelen?

De bladeren in de struiken achter hem ruisen zacht. Hij hoort in de verte de stemmen van studenten die hun pauze ook op het universiteitsplein doorbrengen. Met zijn andere hand wrijft hij over de metalen buitenkant die ondanks de zon nog steeds koel aanvoelt. Zijn

hand schuift naar boven. Even aarzelt hij, maar dan duwt hij de beugel omhoog over zijn schouder. Langzaam komt hij overeind en terwijl de metalen strip op zijn schouder drukt, spannen de vingers van zijn rechterhand zich om de handgreep. Hij voelt een klik.

De beugel is niet alleen een draagband. Als ik hem omhoog zet, deblokkeer ik er de hendel mee.

Als er op de cilinder lampjes hadden gezeten, dan waren deze nu aangesprongen. Hoewel er niets te zien is, heeft Paul het gevoel dat er iets veranderd is. Het is alsof er een gezoem klinkt, alsof de cilinder tot leven is gekomen en geduldig verdere instructies afwacht.

Hij ontspant zijn vingers en weer voelt hij de zachte klik. Hij weet zeker dat het apparaat geen geluid heeft gemaakt, toch is het net alsof al het geluid om hem heen opeens wegvalt. Met ingehouden adem wacht Paul totdat hij de blaadjes achter zich weer hoort ruisen.

Totdat de bel aangeeft dat de middagpauze voorbij is, zit Paul neuriënd met de cilinder op zijn schoot, het metaal strelend alsof het een schoothondje is.

Paul neemt gehaast plaats aan een van de achterste tafeltjes in de collegezaal. De cilinder schuift hij onder zijn stoel. De andere studenten hebben hun apparaten voor in de zaal neergelegd, maar de docent is al bij het bord bezig en Paul wil niet op zijn kop krijgen omdat hij te laat is. Hoewel de les al begonnen is, is het onrustig in de zaal. Hun docent tekent onverstoorbaar een diagram op het bord, terwijl de studenten op zachte toon met elkaar praten. Paul kan wel raden waar ze het over hebben. Hij pakt een schrift en schrijfgerei en ziet in zijn ooghoek een witte deken onder de banken door schieten.

Er klinkt geen geschreeuw, geen gegil, daarvoor gebeurt het allemaal te snel. Verstard ziet Paul hoe een

witte massa om de schoenen van de studenten voor hem heen kolkt en pas als de deken over de voorste lege banken spoelt, beseft hij wat het is. Zijn adem stukt. Muizen! Spierwit en met vuurrode kraaloogjes. Misschien wel honderden muizen die vanuit het niets de collegezaal zijn binnengedrongen. Zijn de aanvallen vanuit het dierenrijk nu al begonnen? Maar dat kan toch niet? De Raad had hun verzekerd dat ze nog tijd genoeg hadden. De dieren hadden hun posities nog lang niet ingenomen.

Pennen en linialen kletteren op de grond, banken en stoelen verschuiven, het eerste gegil klinkt. Studenten klimmen op tafels, duwen elkaar omver in een poging weg te komen. De docent draait zich met een ruk om, net op tijd om te zien hoe de horde muizen zich als één roofdier op hem stort. Met een schreeuw slaat hij zijn armen voor zijn gezicht.

Komt het door het vooruitzicht dat voor zijn ogen de eerste oorlogsslachtoffers zullen vallen? Is het vanwege de belofte aan zichzelf om alles te doen wat in zijn vermogen ligt om de mensheid te laten overleven? Eerlijk gezegd heeft Paul geen idee waarom hij onder zijn stoel duikt en zijn arm in de cilinder steekt.

Een donkergele vuurbol schiet door de collegezaal en boort zich midden in de muizenmassa. De beestjes worden door de impact weggeslingerd, smakken tegen de wanden en maken zich net zo snel uit de voeten als dat ze verschenen zijn. Paul ziet hoe zijn studiegenoten ontdaan om zich heen kijken. Ook hij heeft het gevoel alsof hij een spookverschijning heeft gezien. In de afgelopen paar seconden, langer kan het niet geduurd hebben, hebben een bataljon muizen en een vuurbol zichzelf door de collegezaal gelanceerd en het enige wat erop wijst dat dit gebeurd is, is dat de collegezaal een ravage is. Banken en tafels staan schots en scheef, bladzijden van uit elkaar gereten schriften

dwarrelen op de tafels neer, studenten helpen elkaar verdwaasd overeind. Ook hun docent komt lijkkleek en met verwarde haren vanachter de tafels omhoog. Met grote ogen kijkt hij in Pauls richting.

Heel verbaasd is Paul niet dat ook de studenten hem aanstaren. Die vuurbol kwam per slot van rekening uit zijn richting. Beetje bij beetje komen de herinneringen aan wat er zich de afgelopen seconden heeft afgespeeld weer bovendrijven. Hij was met de cilinder aan zijn arm overeind gekomen, had zijn vingers aangespannen en de hendel een kwartslag rechtsom gedraaid. Dit alles in één vloeiende beweging. Paul merkt dat hij zijn linkervoet naar achteren heeft gezet. Zijn rechterbovenarm heeft hij tegen zijn lichaam gedrukt, zodat de loop van de cilinder in de richting van het bord wijst.

Hij knippert met zijn ogen. Toen hij vanmiddag in alle rust op zijn bankje achter de struiken dat stalen apparaat zat te bekijken, was hij ervan overtuigd geweest dat de cilinder uit een onvervormbaar stuk metaal bestond. Hoe kan hij dat ding dan nu in een hoek van negentig graden hebben gebogen? Hij raakt voorzichtig het metalen oppervlak aan.

Verschrikt houdt hij zijn linkerhand omhoog. Om zijn hand zit een metalen handschoen. Een rilling trekt door zijn wangen en gebiologeerd kijkt hij hoe de metalen hand de bewegingen van zijn vingers volgt. Ook om zijn linkerarm zit een metalen omhulsel, evenals om zijn benen die nog steeds staan in iets dat op een schietpose lijkt. Als hij zijn hand iets dichterbij houdt, tikken zijn vingers tegen iets hards aan. Dan pas heeft hij de helm in de gaten. Het brede vizier geeft hem een onbelemmerd zicht. Hij betast de zijkant en achterkant van het ding rond zijn hoofd en voelt de tintelingen in zijn wangen koud worden. Hij verwacht niet dat hij ergens een ritssluiting zal vinden.

Toen hij tijdens de pauze de cilinder aan- en uitschakelde voelde dat aan als een automatisme, hoewel niemand hem had uitgelegd hoe dat moest. Toch had hij daarnet intuïtief geweten hoe hij het ding moest bedienen, hoe hij er een spectaculair maar verder niet-destructief projectiel mee kon afschieten. Logisch gezien zou het nu een eitje moeten zijn om uit te vinden hoe hij dit pak uit kan trekken. De tintelingen in zijn gezicht nemen langzaam af. Hij moet gewoon opnieuw op zijn intuïtie vertrouwen.

Hij ontspant de vingers van zijn rechterhand en de hendel binnen in het harnas klikt terug op zijn plaats. Een beweging bij zijn vingertoppen doet hem zijn linkerhand optillen. Hij ziet nog net hoe de metalen plaatjes rondom zijn vingers onder het metaal om zijn handpalm schuiven en hoe deze onder de plaatjes rondom zijn onder- en bovenarm verdwijnen. Het vizier schuift omhoog zijn gezichtsveld uit. Paul kijkt net zo verbaasd als de andere studenten hoe het complete pak zichzelf opbergt in de cilinder aan zijn arm.

‘Vandaar dat dat ding zo zwaar is,’ mompelt hij.

‘Komt er een oorlog?’

De docent is op de rand van een tafel gaan zitten en is druk in gesprek met de studenten op de eerste rijen. Kay heeft allang in de gaten dat hij dit uur geen college hoeft te verwachten. In een hoek van het lokaal staan de stokken die de Albino's mee hebben gebracht. Kay is niet de enige die zich afvraagt waar de uit gevlochten takken bestaande staven in 's hemelsnaam voor moeten dienen, maar het is niet de belangrijkste vraag die hem en de rest van zijn studiegenoten al de

hele dag bezighoudt. Waarom wil het dierenrijk hen aanvallen?

‘Of er een oorlog komt, kan niemand met zekerheid zeggen,’ antwoordt de docent. ‘Het ligt er helemaal aan hoe wij ons op die oorlogsdreiging gaan voorbereiden, wat ons antwoord is op de manoeuvres die de dierengroepen aan het maken zijn.’

Kay hoort onrustig geschuifel om zich heen. Het zou voor hun gemoedsrust heel wat helpen als hun werd verteld hoe zij hieraan hun steentje konden bijdragen.

‘Ik heb nog niet gehoord wat de precieze plannen zijn, maar ik ben ervan overtuigd dat de Raad alles op alles zal zetten om ervoor te zorgen dat er geen oorlog komt.’

‘Weet de Raad wel hoe we dit moeten aanpakken?’ vraagt een van de Albino’s op de eerste rij. ‘Niemand van ons heeft ooit een oorlog meegemaakt.’

‘Daar heb je gelijk in. De Raad is opgericht na de beëindiging van de laatste oorlog en dat is al meer dan een eeuw geleden,’ vertelt de docent. ‘Maar voor de oprichting van de Raad zijn er wel oorlogen geweest en ik heb er vertrouwen in dat ze de opgedane ervaringen uit die periode niet verloren hebben laten gaan. Reken maar dat het bestuur van onze Natie er werk van heeft gemaakt hun bevindingen aan elk opvolgend bestuur door te geven.’ De docent gaat recht staan. Het ziet ernaar uit dat hij dit uur toch nog een college zal geven. ‘Men heeft de Raad samengesteld vlak na de oprichting van de Natie. Jullie weten waarom toen alle staatjes zijn samengevoegd tot één groot land?’

Het blijft stil. Kay heeft een keer wat historie-colleges gevolgd, maar net als de rest van de klas heeft hij bij het samenstellen van zijn collegerooster sterk de nadruk gelegd op vakken die directer aansluiten op zijn toekomstige ondergrondse carrière.

‘Voordat de Natie werd opgericht, heerste er vrijwel continu chaos op onze planeet. Elk staatje had zijn eigen bestuur en als zo’n land ruzie kreeg met een ander staatje, dan werd er oorlog gevoerd. Om die verspilling aan materiaal en levens te stoppen, heeft men toen besloten alle landen op te heffen en alle lokale besturen te vervangen door één centraal orgaan, de Raad. Vanaf dat moment heeft men geprobeerd alle geschillen eerst via een door de Raad begeleide discussie op te lossen voordat men naar de wapens greep. En dat werkte. Sinds de oprichting van de Raad is geen enkele ruzie tussen welke bevolkingsgroep dan ook geëscaleerd tot een oorlog.’

‘Maar waarom werkt die aanpak nu dan niet?’ merkt een Albino op.

‘Het vervelende van deze hele toestand is dat we geen idee hebben waarom de dieren ons willen aanvalen,’ antwoordt de docent. ‘Als we met de afgezanten van het dierenrijk voor een goed gesprek rond de tafel hadden kunnen zitten, dan waren er waarschijnlijk geen problemen geweest. Maar ja, dieren kunnen niet praten, dus weten we niet wat eraan scheelt. En als de ene partij niet begrijpt waarom de ander zo agressief reageert, dan draait het al snel uit op een handgemeen. Dat is één ding wat de geschiedenis ons geleerd heeft.’

‘Maar we hebben de dieren toch geen kwaad gedaan?’ merkt een van de meisjes op.

‘We doden toch dieren voor hun vlees en hun vacht,’ reageert haar buurman.

‘Dat is geen reden, dat doen ze zelf onderling ook,’ zegt een derde.

‘Dat is inderdaad geen reden,’ valt de docent hem bij. ‘Onze planeet is groot genoeg, er is nooit gebrek geweest aan voedsel en ruimte. Maar dat neemt niet weg dat de onderzoeken die de Raad heeft uitgevoerd er geen twijfel over laten bestaan. Op de ene plaats is

een verhoogde aanwezigheid van bevers gesignaleerd, elders een structurele uitbraak van koeien, complete scholen vissen zijn niet teruggekomen van hun overwinteringsgebieden. De Raad kan daar maar één conclusie uit trekken. Het dierenrijk is bezig zich te hergroeperen op een manier zoals alleen een krijgsmacht dat doet vlak voor een grote aanval.'

'Maken ze zich op voor de Grote Stormloop?'

De vraag van de jongen die schuin voor Kay zit, stuurt een siddering door het lokaal. Nadat de Raad had ontdekt dat er iets vreemds met het gedrag van de dieren aan de hand was, hadden ze deze term bedacht om gemakkelijk te kunnen verwijzen naar de meest waarschijnlijke strategie die het dierenrijk zou volgen in het hypothetische geval dat ze een aanval op de mensheid zouden uitvoeren. Iedereen was ervan uitgegaan dat het bij een theorie zou blijven.

'Ik vrees van wel,' zucht de docent. 'De bewegingen die de diergroepen de laatste tijd hebben gemaakt, wijzen volgens de Raad inderdaad in die richting. Het is de tactiek waar de Raad ook het meeste voor vreest. De eerste aanvallen zullen door de grotere dieren worden uitgevoerd: olifanten, neushoorns, runderen, de katachtigen. Zij starten de Grote Stormloop door aanvallen uit te voeren op onze grootste steden. Als een wals zullen ze door de straten trekken. Door hun grote aantal zullen ze complete gebouwen met de grond gelijk kunnen maken. Als ze op die manier onze steden voldoende verzwakt hebben, is het de beurt aan de kleinere dieren om het karwei af te maken. Het is een recept voor de complete uitroeiing van de mensheid.'

De klas houdt geschokt de adem in.

'Maar zo ver is het nog niet,' haast de docent zich te zeggen. 'De dieren hebben hun posities nog niet ingenomen. We hebben nog tijd voor het opzetten van onze verdedigseenheden.'

Kay wrijft over zijn koud geworden handen. Het feit dat hun toekomst nog niet vast staat, doet niets af aan de impact die het beeld van de onder de voet gelopen steden op hem heeft.

‘Ik heb thuis een hond,’ zegt een van de Albino’s. ‘Moet ik bang zijn dat hij me zal aanvallen?’

De docent maakt een sussend gebaar. ‘De Raad heeft gewaarschuwd voor dieren die zich in groepen organiseren. Dus als je een hond of een ander huisdier hebt, houd deze zo veel mogelijk binnen. Houd hem tijdens de wandeling aan de lijn en zorg dat hij niet ontsnapt en zich bij een troep wilde honden kan aansluiten.’ Hij gaat weer op de rand van de tafel zitten en overziet zijn klas. ‘Ik wil niet dat jullie je nu al zorgen gaan maken, daar is het nog veel te vroeg voor. Het dierenrijk is dan wel qua kracht en aantal in het voordeel, wij hebben onze technologie en ons intellect. Bovendien, de Raad heeft niet voor niets studenten als jullie gerekruteerd. Jullie zijn nog jong genoeg om het dierlijke instinct te kunnen aanvoelen, zeker als je bent opgegroeid met huisdieren, maar jullie zijn ook oud genoeg om zelfstandig te kunnen opereren. Morgen beginnen de eerste instructies en dan zijn we ruim op tijd klaar voordat de eerste aanvallen zullen beginnen.’

De deur gaat open en hun docent geologie stapt lijkbleek binnen. ‘Een horde muizen is een van de auditoria binnengevallen. Ze hadden Jerril bijna te grazen genomen.’

Het is half vijf als enkele tientallen kilometers kustwaarts de zon boven Halta-Bad opkomt. Op het strand is het al een drukte van belang. Enige honderden zee-

honden hebben zich er gedurende de nacht verzameld en in de loop van de vroege ochtend is daar nog eens een even grote groep zeeleeuwen en zeelolifanten bij gekomen, zodat het strand nu één grote grijze massa van lijven is. Een groepje zeeleeuwjongen heeft een rotspartij in de branding ontdekt die er interessant uitziet, maar hun moeders maken hen met een trillende huil duidelijk dat ze op het strand moeten blijven. Ondertussen maken ze met een hoop geblaf aan de zeehonden kenbaar dat ze allemaal gearriveerd zijn en dat ze er zin in hebben.

De zeehonden bekijken de druktemakers met een lome irritatie. Ze weten dat ze weinig aan de overlast kunnen doen. Zeeleeuwen zijn gewoon luidruchtig, ze zullen ermee moeten leren leven. De zeehonden prijzen zichzelf gelukkig dat ze geen oorschelpen hebben. De meeste zeelolifanten die, ondanks hun naam en hun korte slurf, ook niet in het bezit zijn van een stel oorschelpen, is het zelfs gelukt in de eerste zonnestralen weg te doezelen, maar ze worden weer wakker als in de verte een groepje mannen nadert.

‘En dat is dus waar de naam van mijn boot vandaan komt.’

De visser die naast hem loopt, kijkt hem meewarig aan. Nadat ze zich op het marktplein van Halta-Bad verzameld hadden en in de richting van het strand waren gelopen, was zijn maat aan één stuk aan het woord geweest. ‘Goh, ik wist niet dat je zo ver naar het noorden was geweest. Ik had altijd gedacht dat je hier in de buurt was blijven werken.’

‘Ach, op een gegeven moment wil je ook weleens

wat van de wereld zien. En als visser vind je overal werk.'

'Behalve landinwaarts.'

'Behalve landinwaarts dan.'

'Behalve als er een meer ligt.'

'Ja, behalve dan.'

'Die een open verbinding met de zee heeft.'

'Ja...'

'Want anders heb je het meer binnen de kortste keren leeg gevist.'

'Juist.'

'Hoe koud was het daar?'

'Wat?'

'Nee, waar. In het noorden, waar je gewerkt hebt. Om wat van de wereld te zien.'

'O. Nou, laat ik het zo zeggen, ik heb daar flink kunnen oefenen in het ijsvrij maken van de boten. Iedere ochtend was het raak. We hadden er standaard gereedschap voor in onze sloepen liggen. Breekijzers, knotsen en dergelijke. Die kwamen af en toe ook voor andere dingen van pas.'

'Zeehonden.'

'Hè? Nee, niet voor het vangen van zeehonden. We waren daar alleen om vis te vangen.'

'Kijk daar.'

'Waar?'

'Daar.' Nu vergezeld door een vinger.

'Zeehonden.'

'Ja.'

'Zeehonden?' Nu vergezeld door een stel opgetrokken wenkbrauwen.

'En ook zeeleeuwen.'

'Hebben we die hier dan?'

'Nu wel.'

Beide vissers zetten het op een draffe. De rest van de groep staat even verbaasd stil, maar als ze het over-

bevolkte strand in de gaten krijgen zetten ook zij de looppas erin.

Half rennend komen de vissers bij het strand aan.
'Goeie genade, het zijn er honderden.'

Het lawaai dat de beesten maken is oorverdovend. De vissers blijven op een gepaste afstand staan en turen de vloedlijn af. In beide richtingen gaat de overgang van land naar zee schuil onder een tapijt van grijze lichamen.

'Ze liggen zelfs om onze sloepen heen,' kreunt een van hen. 'Hoe komen we ooit bij onze boten?'

Eén van de vissers die zich iets dichterbij heeft gewaagd, komt haastig teruglopen. 'Bloedjlink. Zeker met al die zeeolifanten erbij. Laten we versterking halen.'

De vissers hebben er flink de pee in. De eerste uren op het water zijn cruciaal. Het kan het verschil betekenen tussen een magere en een rijke vangst. Ze proberen in het stadje zo veel mogelijk mensen die al wakker zijn te verzamelen om mee te helpen het strand vrij te maken. De beste methode blijkt om de zeehonden en zeeleeuwen die zich aan de rand bevinden naar één kant af te leiden en ze vervolgens aan hun staart weg te slepen. De beesten verzetten zich hevig. De mannen zijn blij dat ze handschoenen aan hebben. Aan de zeeolifanten wagen ze zich maar niet.

Na een tijdje hebben ze via een smalle doorgang de sloepen ontzet. Ze proberen de doorgang vrij te houden met behulp van bezems en andere lange voorwerpen met stekelig materiaal. Het zal nog wel even duren voordat ze ook een pad naar het water hebben vrijgemaakt dat breed genoeg is om de sloepen vlot te trekken.

Vanaf de weg klinkt een zwaar geronk.

'Hé, kijk. Dré heeft wat materieel kunnen regelen.'

Eén van de tankachtige voertuigen van de plaatselijke brandweer rolt het strand op en komt tot stilstand bij de aan de kant gejaagde zeehonden. Terwijl Dré uit de berijderscabine klimt, loopt een van de vissers naar hem toe.

‘Zozo, een waterkanon,’ zegt de visser, indringend naar de chauffeur opkijkend. ‘En jij denkt dat we daar heel veel aan gaan hebben?’

‘Zeker weten. We spuiten de hele bende zó terug de zee in.’

De visser kijkt Dré een ogenblik zwijgend aan, zijn handen in zijn zij. ‘Even een vraagje, Dré. Als er iets op het strand in de fik staat, hoe komt de brandweer dan aan water?’

‘Uit de zee, natuurlijk,’ glundert de man.

‘Zijn er hier dus aansluitpunten voor de brandslangen?’

‘Nee, natuurlijk niet. In de zee zit water genoeg,’ merkt Dré op. ‘Maak je niet dik, daar heb ik rekening mee gehouden. Ik heb een paar generatoren en pompen meegekregen, dus als we de slangen uitrollen en...’

‘En hoe komen we bij het water?’

Terwijl zijn mond midden in een zin blijft stilhangen, staart Dré naar de honderden grijze lijven die zich als een levende barrière voor de branding hebben neergelegd. ‘Wel, hmm,’ brengt Dré uiteindelijk uit. Timide hijst hij zich terug in de cabine. ‘Dan zal ik maar eens gaan kijken of ik nog bezems kan vinden.’

Alle jongens hebben zich met hun cilinder in een rij op het sportveld opgesteld. Ze kijken zenuwachtig toe

hoe de instructeur in een verhitte discussie met hun rector magnificus verwickeld is. Paul kan niet horen wat er gezegd wordt, maar de hoofden die beurtelings van het ruziënde tweetal naar hem draaien bezorgen hem een ongemakkelijk gevoel.

De instructeur draait zich om en beent nijdig op hen af. 'Jongens, ik ben door jullie universiteit aange-steld om jullie een gedegen opleiding te geven in het gebruik van dit wapen.' Hij laat zijn blik donker over de studenten glijden. 'Ja, jullie horen het goed. Dit is een wápen. Dus voordat jullie het zullen activeren, voordat jullie ermee op doelen gaan schieten, voordat jullie ook maar naar dat ding zullen wijzen, ga ik jullie eerst alles over de werking en de veiligheid van dit gereedschap leren.'

Terwijl hij met lome pas langs de opgestelde studenten loopt, krijgt elk van hen een intimiderende blik toegeworpen.

'Dit is géén tekenles, dit is géén partijtje voetbal, dit is bij lange na geen scheikundepracticum, dit is ERNST. Daarom zal ik het niet tolereren dat iemand mijn aanwijzingen niet opvolgt. Hou je je niet aan mijn orders of let je niet op, dan kun je gáán en kun je wegblijven.' Hij blijft recht voor Paul staan. 'Dus het is dat de hoge man van deze universiteit erop staat dat ik jou tot een Mechanische Arm opleid, anders was jij er al uit gevlogen nog voordat ik mijn eerste instructie had gegeven,' gromt de man een paar centimeter voor zijn gezicht. 'Dus flik nog één keer zo'n truc als gisteren en jouw opleiding hier is OVER, begrepen?' Zonder zijn antwoord af te wachten marcheert de instructeur weg.

Paul wacht totdat het gloeiende gevoel in zijn wangen is weggetrokken. Het was gevaarlijk wat hij gisteren had gedaan, daar is hij het mee eens. Wat had hem bezielde om die cilinder midden in een volle zaal te activeren en te schieten in de richting van een do-

cent? Goed, hij had er waarschijnlijk levens mee gered, maar wat wist hij in feite over het apparaat? Niet dat er een lanceerinstallatie in verborgen zat en al helemaal niet wat de impact van een schot zou zijn. Wat als hij iets had afgevuurd wat de hele achterwand had weggeblazen? Toch voelt hij zich niet schuldig. Wat hem verontrust, is dat hij zich eerder verontwaardigd voelt. Op het universiteitsplein en in de collegezaal, in geen van beide situaties had hij ook maar één moment het gevoel gehad dat hij de metalen cilinder niet onder controle had. Had hij dan de muizen hun gang moeten laten gaan?

De naast hem opgestelde studenten werpen nog steeds af en toe stille blikken in zijn richting. Paul kijkt even opzij. Hij fronsst zijn wenkbrauwen. Is dat Berrenda die daar aan het einde van de rij staat? Wat doet zij hier tussen al die jongens?

